

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved Skovkappellets Indvielse.

Citation: Richardt, Chr.: "Ved Skovkappellets Indvielse.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid70136/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

en Brudejomfru, tør vi tro,
som aaben fandt sin Frelzers Bo;
som jubler af et frigjort Bryst:
Hvor dejligt det blev lyst!

Den Sjæl Gud gav en stakket Stund
i vore Hænder hen,
det Blomster af en evig Grund
begjærer han igjen;
ej blinde Magter hende tog,
vor Fader selv os Vunden slog;
men Han har Trøst som han har Tugt.
Han modner Sorgens Frugt.

Ja Fader, med en Taareflod
Du tvætter Sjælens Støv,
Du vander Hjertets dybe Rod,
forny Troens Løv!
Da knoppes Kjærlighed og Haab,
da takke vi for Smertens Daab,
da signe vi Dit Naadebud,
vor Frelser og vor Gud!

Ved Skovkappellets Indvielse.

(Den 26 Juni 1864.)

I.

Herre! om din Magt og Vælde
vidne baade Mark og Fjelde,

hvisker baade Hav og Elv;
og den kolde Tvivlers Skrupel
tier under Skovens Kuppel:
Den har ikke rejst sig selv!
Men en Sjælesyg, en Synder
Skoven ingen Hjælp forkynder.

Først naar Du har Hjertet bøjet,
christnet Aanden, salvet Øjet
til at finde Bethlehem,
da vil Græs og Tjørn og Nælde
Evangeliet gjenfortælle,
bære Frelser-Ordet frem;
Lovens Tordenkile hvæsse,
og om Naadens Under messe.

Da vil Stenene faae Tunge,
da vil Alt i Verden sjunge
Mindekvad om Frelseren:
Krybben om hans trange Vugge,
Tornen om Langfredags Sukke,
Axet om Opstandelsen;
da vil Bjerget om ham tale,
og faae Svar fra Skov og Dale.

Men at Christne vi kan vorde,
finde Fold med Herrens Hjørde,
maa vi høre Hyrdens Røst;
kvæges af hans egen Kilde,
og hos ham vor Hunger stille
og hos ham begjære Trøst; —

derfor rejste sig mod oven
Kirkespiret her i Skoven.

II.

Saa løft Dig vort Tag, Gud til Ære og Lov,
i Bøgenes Skygge mod Himlen!
Naar Bedeklokken kalder til den sommergrønne
Skov,
Du samle Dig en Menighed af Vrimlen!

En Rig med en Fattig, en Gubbe med et Barn
skal Kirkestolen bænke og blande;
og Fiskeren skal komme fra sit tangede Garn
til Ham fra Genezareths Strande.

Og Skovens klare Kilder skal faae et Søstervæld
med Lise for det ængstede Hjerte,
med Kvægelse og Kraft for den sygeste Sjæl,
med Lindring for den dybeste Smerte.

O Du, som ikke jager den Bedende bort,
besøg os, vor Frelser og Mester!
See Huset er Dit, skjøndt vi kalde det vort:
Tag Du os tilbords som dine Gjæster!

Søndagmorgen.

Klokken ringer til Kirke, og Gjøgen ringer tilskovs,
her som hist er livsaligt at være;
Skoven og Kirken har Svalhed beggeto,
og hvælve sig begge til Guds Ære.

Svalen bygger Rede mod Kirkens stille Tag,
men kvidrer over Marker og Enge;
som den vil jeg hælde mit Hoved til Guds Hus,
men derude vil jeg slaa mine Streng.

Solen og Jorden.

I.

Nu daler den straalende Sol,
og en Høstak er nok til at dække
Lyset som naaer
Alverden over;
Jorden slører sig til,
dens Brudgom er borte.

I Aartusinder var det som nu,
Lige blankt er Solvognens Guld,
lige friske de purpurne Roser,
Dagkongen rækker sin Brud
i Skilsmisens Stund.
Hvad Abraham saae fra sit vandrende Telt,